

Macskakörmök

Macskakörmök égen, földön.
Körmök nyoma ég a bőrön.

Vánkoskák közt megbújt veszély.
Körmök között lapul a kéj.

Kéj az éjben a karmolás.
Macskakörmökön lépsz tovább.

Macskakörmök a fogasok.
Csak egy kabát van,
- sok a fog.

Macskakörmökön fenn akadsz,
bőröd boldog, ha felszakad.

Macskakörmököt rajzoló
kezed, párnákat kutató.

Macskakörmök az arcokon.

Talán egyszer majd felfogod,
megérted az érthetlent.
Macskakörmököt feletted.

Macskakörmök az életed.

ÜVEGGÖMB

Átlátszom?
Akkor nézz át rajtam.
Biztosan megteheted,
bár teljesen felesleges.
Nincs mögöttem semmi.
Üveggömb vagyok?
Üveggömb lét...
Jósnő gazdám életasztalán.
Az asztalt többreteg terítő védi.
Tőlem...
Jó vagyok bármely célra,
mégsem érek semmit.
Üveggömb-
-kívül fényes, belül üres.

Színes vagy színtelen,
kedves, vagy kedvtelen
- senkit nem érdekel,
ameddig nem törött
működik.

Törött üveggömb?
Olyan nincs is.
Összetöröd,
és nem lesz gömb.
Üveg marad csak,
üvegszilánk.
Csillogó, fényes
életveszélyes.

Gömbtükör

Karácsony, szeretet
csinálsz jó meleget.
Fenyőfát gyönyörűt
Fénykört Krisztus körül.
Válogatsz díszeket
ezüstöt fényeset.
Aztán gyertyát gyújtasz
viasz-könnyek hullnak.

Csodaváró ünnep
fákon díszek függnék.

Gömbtükörbe nézel
nem hiszed mit érzel
talán nem jól látod
a saját világot.
A torz tükörképet:
szél borzolta kontyra
építettél hidat.

Rád tör a félelem
Karácsony éjjelen
a hidad közepén
úgy érzed, nincs remény.

Távolság

Térben távoli a két lélek.

Sötét körbe zárt tévelygések.
Két fa között utat kutat
- életfogytiglan vándorlásban
néhány tiszta szívű gyermek.

Megtérés

Nem látod a partot
a korai alkony
meglepett.

Egy kicsit szédülsz
hullámsír készül
azt hiszed.

Fekete felhők
mögött az égen
rab a Nap.

Sötét víz-börtön
szél szava bömböl
víz alatt.

Villámfény vakít
korbácsol a víz.
parányi vagy.

Soha nem hitted
most kéred az Istent
a halál közel.

Hirtelen csend lesz
csurom vizesen
megértheted:

a korai alkony
nyári vihar volt.
MEGTÉRITETT.

...ÉS KERESZT

és Kereszt az eleje:
- és Kereszt a vége.
Ennyire egyszerű.
- Közötte az élet.

A VÉNSÉG GYERMEKDALA

Szikla palota, nincsen ablaka,
a szerelem napsugara

nem jut be oda

Kicsi vagyok én,
már nem növök én,
Nincsen nálam rútabb porszem
a Föld kerekén.

Nincsen ablaka, nincsen ajtaja.
Boszorkányos varázslattal

falztak oda.

Szép a nyári ég az est küszöbén.
Széles hideg kőfalaktól

nem láthatom én.

'56

öt,

hat...

ÖTVENHAT

Egy nemzet

magára maradt.

ÍTÉLET

A remény virágait
halálra ítélte
az ősz.

Anyám a győztes

(rendhagyó köszöntő)

Lakodalom volt a szomszéd házban,
dzsesszbandás, sátras, vacsorás.
Vaskos tréfák, hangos nóták szálltak,
át a kerítésen, át az éjszakán.
Ágyam fölött a halál vihorászott.
Értem jött, de elűzte ANYÁM.
Délután az öreg doktor járt ott,
azt mondta: nincs több éjszakám.
Csont és bőr volt a testem, könnyfátyol
csillogott lelkem kitárt ablakán.
Nem volt erőm annyi sem, hogy sírjak.
Senki nem hitt már bennem, csak ANYÁM.

A törékeny, vézna, könnyétvesztett,
a sosem haragvó örök vesztes.
A halállal is szembeforduló,
az értem, ha kellett térdre hulló.
Aki testével lelkével védett,
mert fontos volt számára, hogy éljek.
Aki megszenvedett minden éjjelt,
értem az élet keservével.

Csak fél éves voltam, de lelkem vén.
Éhhalál várt az élet küszöbén.

Keblére emelt napjában százszor,
hiába etetett, testem lángolt.
Hiába vigasztalt csendes dalával,
látta, — hát felfogott és vitt magával.
Meg is szólták érte a bolond népek,
mert haldoklóval, ha épeszű miért megy?
Meg nem hallott rossz szót, Istent kérte csak:
„Drága jó Istenem, ugye megmarad!”
Keserves imája felszállt az égre.
Meghallgatta az úr. Őszintén kérte.
Akarta, hogy nagyra, erősre nőjek.
Aki halált győzött: ANYÁM A GYÓZTES.
Éljen soká!

Anyák

Anyák — gyermeket adók
Anyák — mindig szeretők
Anyák — a mindig gondoskodók
Anyák — a hídpillérek

Öleld át őket.

Örvények, csapdák, sebek

Örvények — sodornak
Csapdák — befognak
Sebek — sajognak
De Isten óv.

Talajszint alatt

Üres hordó kongás.
A száradó dongák
egyre szélesedő
rései közötti
rezgés kóválygása.
Önmagát elnyelő,
magába fulladó,
hiányjel dallamot
egy hangon dohogó,
kongó üres hordó.
Rozsdás acél pántok
laza lötyögése.
Édes mustra váró
kongó üres hordó.
Hiányzó akona,
földre kifolyt bortól
tocsogó sárpadló.

Ég és Föld

Az ég és föld és közöttük én.
Földre taszított kemény legény.
Földön kell járnom
s a föld alatt
tovább álmodom álmomat.
Csend lesz és béke, harmónia.
Vajon mikor jutok el oda.
A nagy tiszta ég előtt felhők, kapuk.
Talán jó annak, aki bejut.

Süllyedés

Zavart szavak,
csendes átkok.

Fagyéjszaka
vetett ágyon.
Kín-orgia
ölel ölel.
Béklyó leszek,
undorkő ver.
Sorsom süllyed
az idővel.

Próbálkozás

Lassan
belevénülünk a világba.
Lomhán, keservesen
vonszoljuk
méretes keresztjeinket.

Anyáink bölcsődalát,
a legszebb dalt dúdólva,
egyre többször gondolunk
a koporsónkra.

Lábunk már botlik néha.
Szemünk nehezen túri az
éjszakát.

Tévhit

Csak mégy bután
fals fény után,
s titokban
azt képzeled,
ha eléred
majd tündökölsz
a többi földi lény
felett.

Erdőkép

Korhad,
bomlik,
szárad
az Isten-adta erdő.

Kényszerérett magvak,

torz tobozok,
rücskös indák,
borsónyi makkot termő tölgyek,
elsárgult fenyők
árnyékában
haldoklik a Föld.

Hideg van

Hideg van, tiszta hideg.
Rád fagy a világ.
Poklok ördög szemével néz
valami sötét mélységes mélyből.
Egy Mefisto tekintet.
A pokol csillagok közt
furcsa fény ragyog.

Csendben

A néma csendben ordít a fájdalom.
A meghitt csendben szívesen álmodom.
Az üres csendben
nem tudom miért vagyok.

"Háromszázhatvankilenc"

Három, - a szentháromság.
Hat, - az a poklobéli.
De látod ott közöttük
a kilenc, - az az ember.

Kutatlak a völgy ölén.

Halál szirtek közötti
mélyrepülés.
Kockázat a völgy ölén
Él aki kockáztat.
Kockáztat aki él.

Kutatás, katatás,
matatás, mélyrepülés.
Tövisre zuhanás.

-Tovább...

Kutatlak a völgy ölén.

Zuhanás után
lenn a mélyben,
a szurdok sötét alján,
viperára léptem.
Nem mart belém a
nyomorult féreg,
-csak akart.

Kutatlak tovább.

Elmegyek, hogyha kell:
kőomlás alá,
viperák közé,
keselyűk fészkére,
farkasok odvába,
erdei medvének
ölelő karjába.

Amíg megtalállak.

Zárt város

Kizárt a város,
mert kizártalak.
A keserű éjben magad maradsz.
A magány és a hívság együttlakók.
Tudhattad volna, hogy meglakolsz.

Elszakadás?

Papírsárkányként vergődsz a szélben.
Csattogó, forgó, dühödt lelkű éned.
Feldönthetsz mindent magad körül.
Könnyű széllel szállhatsz
de gondolsz-e arra, hogy a szél megáll?

Távozás

Elment, vissza sem nézett;
nem volt tánc amint lépett,
vagy ha tánc volt: „falat” táncolt.
Falat, táncolt, kőfalat,

és nem hagyott kapukat.
Könnyben, csöndben, szomorúan.

Megtisztulás

Lassan lelkembe fürödted lelkedet.
Mezítelenséged csak halvány tükörcép:
a patyolattá fürösztött lélek demodulációja.
Ellopom fejedről a glóriát,
de az égi toronyban majd vendégül látlak.

Add a kezedtől...

Az add a kezedtől,
vidd a kezedig tart
a szerelem.

Elhagyott helyek

Megint tovább álltál
s az elhagyott helyek
keserűen őrzik emlékedet.

Erőtér

Combod töve
mágneses
erőtér.
Álmomban
mindig
ott
tanyázom.

Megtaláltam

Kutattam a völgy ölén,
- végre megtaláltam.
Tengerszem kékjében
Selymes füvek harmatában,
mélységek mélyén,
földrengés remegésben,
hogyan megőrizhessem.

"csend"

Templomkert csendje,
koradélután.
Az öreg fák alatt
megpihent a nyár.

„ORPHEUS”

Hova lett istenséged költő?
Te poklokat járt, mennyekre szállt.
Hova lett istenséged Orpheus?
Égbenyúló tanuló lettél,
semmibe kapaszkodó kő.
De ne búsulj,
néha kedvesen körbetáncol a szél....

Leselkedők

a Hold hétdimenziós
agyaras árnyak fölé
állást ácsolsz
a gyökereidből
az éjszaka pillangói
messze menekülnek
tisztul a tér
a hétdimenziós Hold
halvány sugaránál
lesnek rád a leselkedők

Fel is út le is út

fel is út, le is út
a békevesztett éjben
holló feketével az összes kéménybe...
hányszor belevésted
fel is út, le is út,
ha visszfény helyett
- árnyék borult rád sötéten
le
- rög alá szorító
gyengesége, menedéked
fel is..., le is...
- pillérid alá terülsz

döntött tornyok vaskeretes ablaka
mögé bújsz
hullámra lapulsz,
aknára tévedsz
szikrázó szemek, szitkok kísérnek
fel út, le út, fel is, le is
kihűlt kémény tetején, kalapos költő
dalol a szívéből kiszakadt Holdról
a barátod,- nevét sem tudod
fel is út, le is út
fel, le, fel, le, fe
fel kéne már fognod,
- ha felindulsz, vagy
le indulsz is
maradra kell jutnod.

Bolyhos Hold

Bolyhos a Hold , de nem símogat.
Lágy takaród alatt magad maradsz.
Orrod kidugod, orrmánnyá nő,
mégsem vesz észre
- zűrés idő.

Hívogató

A búcsúcsókban is hívtál
mindeneddel.
Ma is ránk tört kegyetlenül
a parancsreggel.
Indulni!
Amikor olyan szép a hajnal.
Csókjaiddal rétre hívsz,
bőrünkkel meglopnánk
csillogó harmatgyöngyeit.
Virágot adnék neked,
és életet...
szabadon.

Fekete fehér

Van néhány pillanat és sok keserves év.
Van néhány villanás de elvakít a fény.
Van úgy, hogy nem érted a világ mit akar.
Van álmod, van párod, a hited állva tart.

Van még szó a szádon, van vidám kacaj,
de szemedben látom, - bánatot takar.

ALKONYI VONATOZÁS

a hófödte mező
csupasz fái
konokul őrzik
a mezsgyét
égre kapaszkodó
ágakon
végig gurul
a Hold

Alkonyi mosoly

Égszakadás
ólomfelhők alatt az alkony
narancsvörös csík
az Ég és Föld közé szorult
mosoly.

Találat

Már nem vagy egyedül

Balázs

Mosolygós kedves kék szemek,
szemembe csalják a könnyeket.

Vénség

örök remegés
rettegő tekintet
végtelen várakozás
agyonfontolt reakciók
félelem
emlékek
kaotikus álmok
tovatűnt tisztánlátás
szófogadatlan kezek
sután botladozó lábak
néma szél

elmosott kontúrok
gépiesen ismételt imák
beletörődés
álmatlan hajnalok
egymásra települt ráncok
memóriazavar
kiszolgáltatottság
csontok fájása
önemésztés
felnőtt unokák
és görcsös ragaszkodás
a tárgyiasult múlthoz
a vénség